

DIRECTEUREN VAN GEMEENTELIJKE REINIGINGSDIENSTEN.

Door de Vereeniging van Directeuren van Gemeentelijke Reinigingsdiensten in Nederland, is op 11 en 12 November te Leiden onder voorzitterschap van den heer M. A. v. d. Perk de 7e jaarvergadering gehouden, die druk bezocht was. — Hierboven een groep der vergaderden. *(V.F.B.)*

„Ben je wijs, dán begrijpt hij dat we er stel mee gemaákt hebben. Eén alleen moet het doen". „Nou, maar ik niet! Ik niet" — riep de een voor, de ander na. „Je hebt kans dat hij de heele geschiedenis uithooren wil."

„Hoe kwam jelui er dan aan?" vroeg Truus weer.

„Stien zegt", begon Eddy, „dat ie op de plaats gevonden is, maar ik geloof 't niet. Wie verliest nu zoo iets. Hij zal ze binnen misschien neergelegd hebben en toen zullen ze . . . . . neen hoor, ik vertrouw het niet en ik waag me er ook niet aan ze terug te brengen. Laten we ze maar laten liggen!" — „Nee", zei Truus, „dat is gemeen! Dan zal ik ze terugbrengen."

„Best, maar weet je, dat de man al weg is? Hij had het laatste uur geen les, omdat de vierde klas leerschool heeft."

„Dan ga ik straks naar zijn huis!"

Aldus werd overeengekomen, en aldus geschiedde!

. . . . . .

's Middags om kwart vóór vijven stond Truus voor de woning waar mijnheer Veenendaal zijn kamers had. Hij was thuis en men liet haar naar boven. Het gebeurde vaak, dat er leerlingen kwamen om mijnheer te spreken, want hij had steeds tijd over, om bij een of andere moeilijkheid in het werk extra hulp te verleenen.

„Dag Truus. Ga zitten!" en toen zij niet dadelijk begon: „Wel, wat heb je op je hart?"

„Is u iets verloren, mijnheer?" Ze haalde de portefeuille uit een papier en reikte ze hem over.

Hij kleurde licht van schrik. „Mijn portefeuille. Hoe kom je er aan? Ik kan ze toch niet verloren zijn."

„Die hebben ze gevonden, mijnheer. Op de plaats."

„Dat kán niet! Ik heb ze vanmiddag nog bij me gehad, en ben toen niet meer op de speelplaats geweest." Hij begreep, dat er een streek achter zat, maar hij zag ook in, dat dit kind ze niet zou hebben teruggebracht als ze daar iets van wist. Maar hij kon toch niet nalaten even te vragen: „Is er ook in gesnuffeld, dat je weet?"

„Neen mijnheer, dát niet, maar . ." ze vermande zich. „We hebben een portret gezien."

Nu kleurde hij sterk. Dat hád-ie nou van zijn sentimenteele stommiteit om zoo'n portret bij zich te houden — dacht hij. Het was het eenige dat hij nog van zijn vroegere verloofde bezat.

Hij keek het kind tegenover hem vorschend aan. Zenuwachtig en verlegen staarde ze naar den grond, onzichtbaar de blauwe droomende meisjesoogen. Maar niet veel over zeggen, dacht Veenendaal, dat zal het verstandigst zijn.

En hardop zei hij luchtig: „Ik vind het erg aardig van je Truus, dat je ze zoo gauw komt terugbrengen. Ik zou ongerust geworden zijn, als ik ze miste. Ik dank je zeer hartelijk" en hij scheen de zaak als afgedaan te beschouwen.

Maar Truus bleef nog zitten. Moest alles nu zóó afloopen? Zou dan haar heele mooie plan in het water vallen? Ze had zich alles zoo duidelijk voorgesteld en het moest heel anders gaan . . . .

Toen zei ze opeens dapper, maar zonder hem aan te zien: „Ik, — ik kèn die dame" en toen hij, stom van verbazing zweeg, vervolgde ze: „die dame van 't portret". Hij zweeg nóg, zag haar alleen maar aan.

„Het is Martien van Strijen," voegde Truus er aan toe, beter durvend, nu ze eenmaal een begin gemaakt had.

Veenendaal blééf zwijgen — stug. Wat wóu dat kind van 'm? Zijn hartsgeheimen uithooren? Wat ging het hem aan, of zij iemand kende, die een doode was voor hem?

Toch beving hem eenige nieuwsgierigheid. Wat zou er met haar zijn? Hoe kende dit kind haar? Zou ze al getrouwd wezen — of geëngageerd . . . . Maar om te vragen was hij toch te trotsch.

Dat laatste begreep Truus goed. Dat had je in de boeken ook altijd. En Martien, die was immers óok te trotsch. Daarom was Truus al tevreden, dat hij haar zoo zwijgend bleef aanhooren. Ze kwam nu pas goed in haar rol.

„En ik weet de geschiedenis van vroeger, van haar engagement". Ze keek Veenendaal triomfantelijk aan; wat zei die dáár nou wel van?

„Wat weet je? En hoe kom je er aan? Waarom vertel je me dat alles? Wat wil je eigenlijk?" —

DE NEDERLANDSCHE HANDELSHOOGESCHOOL.

In tegenwoordigheid van vele autoriteiten, o.w. burgemeester Zimmermann (x), is verleden week door den heer A. C. Kröller, pres.-curator der Nederlandsche Handelshoogeschool te Rotterdam, den eersten steen gelegd voor een nieuw gebouw voor deze onderwijsinrichting. Op onze foto ziet men den heer Kröller de feestrede uitspreken vóór 't plaatsen v. d. steen. *(foto Wolf.)*

„Zoo — enne . . ." de vraag wou niet over zijn lippen tegenover het kind. Bedenk toch dat het een leerlinge van je is, zei hij bij zichzelf. Ik had haar al lang moeten wegsturen. Maar dáárvoor was zijn belangstelling toch te groot.

„En," vervolgde Truus, zijn nadenken gunstig opnemende, „zij heeft nog altijd spijt van toen — toen u wegging. Maar ze is toch te trotsch om het zelf te willen zeggen."

„Hoe weet jij het dan?"

„Door me zus. Die begreep dat allemaal wel, zei ze, en ze zei ook, dat dat kwam, omdat het eigenlijk een misverstand was geweest, want er zat immers een andere vent tusschen, die had u allebei opgestookt, en nou dacht Martien altijd dat je nog wel eens komen zou en dat vind ik zoo zielig."

Truus vergat haast heelemaal, in het vuur van haar betoog, dat ze tegenover een leeraar stond. — Maar hij niet! „Zóó, vertellen ze je dat ook allemaal?" vroeg hij kortaf.

„Ze hebben me niks gezegd," antwoordde ze met nadruk. „Samen zaten Ma en Mien te praten — nou — en Martien die kan jongens genoeg krijgen."

„Zoo?" vroeg hij schijnbaar ongeloovig, als kreeg hij schik in 't geval.

„Ja, onze Theo ook al. Dat is mijn broer."

„Hoor eens Truus. Je bent een beste meid, maar je moest beter weten wat je zeggen of stilhouden moet. Ik zou niet graag willen dat je mijn zusje was."

Verbaasd en verontwaardigd keek ze op.

„Maar ik bedoél toch, u allebei te helpen. Als u nou wéét, dat Martien van den zomer weer in de stad komt, dan kan u" . . . en levendiger ging ze opeens voort: „Als het later in orde is gekomen, moet u nóóit vertellen, dát ik dat allemaal geklikt heb!"

Hij zag haar aan met ondoorgrondelijken blik.

„Zál u niet, mijnheer," vroeg ze nu wat angstiger weer. „Geef u me daar de hand op?"

Hij lachte en stak haar de hand tot afscheid toe.

Maar zij aarzelde nog — wou zekerheid.

„Wat — wat zal u nou doen, mijnheer?"

„Ik? Dóen?"

„Ja—met Martien bedoel ik. Nou u het allemaal weet, dat ze er spijt van heeft — en dat ze van den zomer weer komt. Wat zal u nu doen?"

„Niets."

Ze keek hem ongeloovig-vragend aan.

„Nee niets. — Dag Truus!"

Hij legde zijn handen op haar schouders.

„U gelukkig maken," zei ze laconiek.

Zijn wantrouwende aard kwam weer boven.

„Wie heeft je gestuurd, kind?" vroeg hij streng.

„Niemand! Ze weten niet, dat ik het weet. Ik heb het verhaal maar gehoord van mijn zuster toen ze het aan mijn moeder vertelde."

„En dat ga jij nou rondvertellen?"

„O neen, mijnheer. Ik heb het niemand gezegd, niemand! 'k Heb ook den kinderen op school niet gezegd dat ik ze kende, dat meisje van 't portret."

„Maar wát wéét, of wat dénk je dan eigenlijk?" vroeg hij, nog een weinig achterdochtig.

„Wel, u bent vroeger geëngageerd geweest met Martien, en dat is een vriendin van mijn zuster, verleden jaar geworden in Apeldoorn. En die is toen bij ons drie weken komen logeeren, en" — ze lachte hem eens aanmoedigend toe, „van den zomer komt ze wéér".

TWAALFDE LUSTRUM V. H. GENOOTSCHAP „ARCHITECTURA ET AMICITIA".

Door het Genootschap „Architectura et Amicitia" is ter gelegenheid van zijn 60-jarig bestaan in het Stedelijk Museum te Amsterdam een interessante collectie inzendingen bijeengebracht, die voor een minnaar van architectonische ontwerpen, de bezichtiging overwaard zijn. De verschillende inzendingen zijn zoodanig gerangschikt, dat zij door hun contrast-ideeën, de eentonigheid, waarmede een expositie van bouwkunstige plannen opzichzelf bedreigd wordt, verdrijven en den beschouwer boeien. De tentoonstelling, die Zaterdag j.l. in tegenwoordigheid van verschillende autoriteiten — zie bovenstaande foto — is geopend, staat onder artistieke leiding van de heeren Lion Cachet en Roland Holst. *(V.F.B.)*